

31995L0007

1995 5 5

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 102/18

TARYBOS DIREKTYVA 95/7/EB

1995 m. balandžio 10 d.

iš dalies keičianti Direktyvą 77/388/EEB ir įvedanti naujas supaprastinimo priemones dėl pridėtinės vertės mokesčio – tam tikro atleidimo nuo mokesčio taikymo sritis ir praktinė jo vykdymo tvarka

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos Bendrijos steigimo sutartį ir ypač į jos 99 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę,

kadangi vidaus rinkos veikimą galima pagerinti įvedant bendras taisykles, išaiškinančias kai kurių atleidimo nuo pridėtinės vertės mokesčio taikymo sritį ir procedūras, numatytas 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos (77/388/EEB) dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 14 straipsnio 1 dalyje, 15 straipsnio 2 punkte ir 16 straipsnio 1 dalyje ⁽¹⁾; kadangi tokių bendrų taisyklių įvedimą numato minėta direktyva ir ypač jos 14 straipsnio 2 dalis ir 16 straipsnio 3 dalis;

kadangi 1992 m. gruodžio 14 d. Tarybos Direktyva 92/111/EEB, iš dalies pakeičianti Direktyvą 77/388/EEB ir nustatanti supaprastinimo priemones, susijusias su pridėtinės vertės mokesčiu ⁽²⁾, nustato, kad reikia priimti specialias taisykles dėl grandinių sandorių tarp apmokestinamųjų asmenų apmokestinimo; kadangi tokios taisyklės turi atitikti ne tik pridėtinės vertės mokesčio dėl prekių ir paslaugų kilmės bendros sistemos neutralumo principą, bet ir pridėtinės vertės mokesčių nustatymo principų bei jo priežiūros pereinamuoju laikotarpiu alternatyvas;

kadangi į apmokestinamąją įvežamų prekių vertę tikslinga įtraukti visas papildomas išlaidas, susidarancias dėl prekių gabenimo į bet kurią vietą Bendrijoje, nes ta vieta žinoma įvežant prekes; kadangi

dėl šios priežasties minėtoms paslaugoms taikomas Direktyvos 77/388/EEB 14 straipsnio 1 dalies i punkte numatytas atleidimas nuo mokesčio;

kadangi šios direktyvos 15 straipsnio 2 dalis numato, kad Komisija pateikia Tarybai pasiūlymus nustatyti Bendrijos mokesčių taisykles, apibrėžiančias eksporto atleidimų nuo mokesčio, taikomų prekėms, kurias savo asmeniniame bagaže vežasi keliautojai, sritį ir praktinę įgyvendinimo tvarką;

kadangi tikslinga, kad valstybės narės pratęstų laikotarpį, kurio metu atliekamas atskaitos tikslinimas, numatytas minėtos direktyvos 20 straipsnio 2 dalyje, iki 20 metų nekilnojamajam turtui, kuris buvo įsigytas kaip gamybos priemonės, atsižvelgiant į jo ekonominio gyvenimo trukmę;

kadangi valstybėms narėms turėtų būti leista išlaikyti tarifą, taikomą prekėms atlikus darbą, kurį jos vykdo pagal sutartį atlikti darbą 1993 m. sausio 1 d.;

kadangi taisyklės, reglamentuojančios teritorinį taikymą ir mokesčio procedūras, taikomas prekių gabenimo paslaugoms Bendrijoje, yra paprastos ir tenkina tiek prekybininkus, tiek valstybių narių valdžios institucijas;

kadangi prilyginant gabenimo operaciją valstybės narės ribose prekių gabenimo operacijai Bendrijoje, jeigu ji tiesiogiai susijusi su gabenimo operacija tarp valstybių narių, galima supaprastinti ne tik gabenimo paslaugų apmokestinimo principus ir tvarką šalies viduje, bet ir taisykles, kurios taikomos pagalbinėms paslaugoms ir paslaugoms, kurias teikia tarpininkai, susiję su šių įvairių paslaugų teikimu;

kadangi kai kurių darbų, susijusių su kilnojamuoju turtu, priskyrimas darbui, kuris vykdomas pagal sutartį atlikti darbą, sukelia daug problemų ir turėtų būti panaikintas;

kadangi siekiant skatinti prekybą Bendrijoje darbo su kilnojamuoju materialiuoju turtu srityje reikia pakeisti mokesčio sistemą, taikomą šiems sandoriams, kai jie vykdomi asmeniui, kuris identifiкуotas pridėtinės vertės mokesčio tikslais kitoje valstybėje narėje nei ta, kur faktiškai įgyvendinamas tas sandoris;

⁽¹⁾ OL L 145, 1977 6 13, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 94/76/EB (OL Nr. L 365, 1994 12 31, p. 53).

⁽²⁾ OL L 384, 1992 12 30, p. 47.

kadangi minėtos direktyvos 16 straipsnio 1 dalies B–E punktai, ypač kartu su 22 straipsnio 9 dalimi dėl atleidimo nuo prievolių, leidžia įveikti sunkumus, su kuriais susiduria prekyautojai, dalyvaujantys sandorių grandinėse dėl prekių, įformintų ir saugomų pagal sandėliavimo procedūras;

kadangi dėl to būtina užtikrinti, kad mokesčio režimą, taikomą prekių tiekimui ir paslaugoms, susijusioms su kai kuriomis prekėmis, kurias galima įforminti pagal muitinės sandėliavimo procedūrą, taip pat būtų galima taikyti ir tais atvejais, kai tokie patys sandoriai sudaromi dėl prekių, kurios įforminamos pagal kitą, nei muitinės sandėliavimo procedūrą;

kadangi šie sandoriai iš esmės susiję su žaliavomis ir kitomis prekėmis, kurios parduodamos tarptautinėse išankstinėse rinkose; kadangi reikia sudaryti prekių, kurioms taikomos šios nuostatos, sąrašą;

kadangi, pasikonsultavusios su Pridėtinės vertės mokesčio komitetu, valstybės narės privalo apibrėžti šią sandėliavimo procedūrą, išskyrus muitinės sandėliavimą; kadangi nepaisant to, iš principo reikia išskirti iš tokių taisyklių prekes, kurias numatyta pateikti mažmenų stadijoje;

kadangi būtina patikslinti kai kurias taisykles dėl mokesčių taikymo, kai prekėms nustoja galioti minėtos direktyvos 16 straipsnio 1 dalies B–E punktuose numatyta tvarka, ypač kai tai susiję su asmeniu, kuris atsakingas už mokesčio sumokėjimą;

kadangi būtina patikslinti, kaip minėtos direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a punkto nuostatos taikomos pereinamuoju laikotarpiu, nurodytu 28 I straipsnyje;

kadangi būtina atitinkamai pakeisti Direktyvą 77/388/EEB,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Direktyva 77/388/EEB iš dalies keičiama taip:

1. 5 straipsnio 5 dalis keičiama taip:

„5. Valstybės narės gali laikyti, kad tam tikrų statybos darbų perdavimas yra tiekimas, kaip nustatyta 1 dalyje.“

2. 11 straipsnio B skirsnio 3 dalies b punkto trečioji pastraipa pakeičiama taip:

„Pirmiau minėtos atsitiktinės išlaidos taip pat gali būti įtrauktos į apmokestinamąją vertę, kai tos išlaidos susijusios su

gabenimu į kitą paskirties vietą, jei pastaroji yra žinoma tuo metu, kai įvyksta apmokestinimo momentas.“

3. 15 straipsnio 2 dalies antroji ir trečioji pastraipa keičiamos šiomis trimis pastraipomis:

„Jeigu prekes savo asmeniniame багаže vežasi keliautojai, šis atleidimas taikomas su sąlyga, kad:

— keliautojas nėra įsisteigęs Bendrijoje,

— prekės gabenamos į paskirties vietą už Bendrijos ribų dar nepraėjus trečiam mėnesiui nuo tada, kai prekės buvo įgytos,

— bendra prekių vertė, įskaitant pridėtinės vertės mokestį, didesnė už 175 ekiu ekvivalentą, kuris nustatytas pagal Direktyvos 69/169/EEB 7 straipsnio 2 dalį (*), nacionaline valiuta; tačiau valstybės narės gali atleisti nuo mokesčio prekes, kurių bendra vertė yra mažesnė negu ši suma.

Taikant antrąją pastraipą:

— keliautojas, neįsisteigęs Bendrijoje, reiškia keliautoją, kurio nuolatinė buvimo vieta arba nuolatinė gyvenamoji vieta yra už Bendrijos ribų. Šioje nuostatoje „nuolatinė buvimo vieta arba nuolatinė gyvenamoji vieta“ reiškia vietą, taip užrašytą pase, asmens tapatybės kortelėje arba kituose tapatybės dokumentuose, kuriuos pripažįsta valstybės narės, kurių teritorijoje įgyjamos prekės,

— eksportavimas įrodomas pateikiant sąskaitą faktūrą arba vietoj jos kitą dokumentą, kurį patvirtina muitinė, iš kurios prekės buvo išgabentos iš Bendrijos.

Kiekviena valstybė narė Komisijai pateikia antspaudų, kuriuos ji naudoja trečios pastraipos antroje įtraukoje minimam patvirtinimui, pavyzdžius. Šią informaciją Komisija perduoda kitų valstybių narių mokesčių institucijoms.

(*) OL L 133, 1969 6 4, p. 6. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 94/4/EB (OL L 60, 1994 3 3, p. 14).“

4. 20 straipsnio 2 dalies paskutinė pastraipa keičiama taip:

„Tuo atveju, kai nekilnojamasis turtas yra įgyjamas kaip gamybos priemonės, tikslinimo laikotarpį galima pratęsti iki 20 metų.“

5. Prie 28 straipsnio 2 dalies pridamas toks punktas:

„h) Valstybės narės, kurios 1993 m. sausio 1 d. naudojosi 5 straipsnio 5 dalies a punkte numatyta galimybe, galiojančia tą dieną, tiekimui pagal sutartį atlikti darbą gali taikyti tarifą, taikomą prekėms jį atlikus.

Taikant šią nuostatą, tiekimu pagal sutartį atlikti darbą laikoma situacija, kai rangovas pristato klientui kilnojamąjį turtą, kurį pagamino arba surinko iš medžiagų ar objektų, kuriuos klientas jam patikėjo šiuo tikslu, nepriklausomai nuo to, ar dalį panaudotų medžiagų pateikė pats rangovas, ar ne.“

6. 28a straipsnio 5 dalis iš dalies keičiama taip:

— įžanginis sakinys keičiamas taip:

„Prekių tiekimu už atlygį laikoma:“,

— a punktas išbraukiamas,

— b punkto antrosios pastraipos ketvirtoji įtrauka išbraukiama,

— b punkto antrosios pastraipos penktoji įtrauka keičiama taip:

„– paslaugos, kurios teikiamos apmokestinamajam asmeniui ir į kurias įeina darbas, susijęs su atitinkamomis prekėmis ir faktiškai vykdomas valstybėje narėje, į kurią siunčiamos ar gabenamos prekės, su sąlyga, kad pasibaigus prekių panaudojimui jos persiunčiamos tam apmokestinamajam asmeniui valstybėje narėje, iš kurios jos buvo išsiųstos ar išvežtos“.

7. 28b straipsnis iš dalies keičiamas taip:

— C skirsnio 1 dalies pirmoje įtraukoje kablelį pakeičia taškas ir pridama tokia pastraipa:

„Prekių gabenimas, kai išvykimo ir atvykimo vieta yra šalies teritorijoje, laikomas prekių gabenimu Bendrijoje, jei toks gabenimas tiesiogiai susijęs su prekių gabenimu, kai išvykimo ir atvykimo vieta yra dviejų valstybių narių teritorijose;“

— pridamas toks skirsnis:

„F. Paslaugų teikimo vieta kilnojamojo materialiojo turto vertinimo ar su juo susijusio darbo atveju

Nukrypstant nuo 9 straipsnio 2 dalies c punkto, paslaugų teikimo vieta klientams, kurie identifiukuoti pridėtinės vertės mokesčių tikslu kitoje valstybėje narėje nei ta, kur faktiškai atliekamos tos paslaugos, susijusios su kilnojamojo materialiojo turto vertinimu ar darbu, panaudojant kilnojamąjį materialųjį turtą, laikoma teritorija tos valstybės narės, kuri išdavė klientui pridėtinės vertės mokesčio identifikavimo numerį, pagal kurį jam buvo suteiktos šios paslaugos.

Šis nukrypimas netaikomas, jeigu prekės nesiunčiamos ar negabenamos iš valstybės narės, kurioje faktiškai atliekamos tos paslaugos.“

8. 28c straipsnio A skirsnio a punkte frazė „kaip apibrėžta 5 straipsnyje ir 28a straipsnio 5 dalies a punkte“ keičiama fraze „kaip apibrėžta 5 straipsnyje“.

9. 28c straipsnio E skirsnio 1 dalis keičiama taip:

„1. 16 straipsnyje:

— 1 dalis keičiama taip:

„1. Nepažeisdamos kitų Bendrijos mokesčių nuostatų, valstybės narės gali, pasikonsultavusios, kaip numatyta 29 straipsnyje, imtis specialių priemonių, skirtų atleisti nuo pridėtinės vertės mokesčio visus ar kai kuriuos iš toliau nurodytų sandorių, su sąlyga, kad jie nėra skirti galutiniam naudojimui ir (arba) suvartojimui ir kad pridėtinės vertės mokesčio suma, kurią reikia sumokėti pasibaigus susitarimams dėl situacijų, minimų A-E punktuose, atitinka mokesčio sumą, kurią būtų tekę sumokėti, jeigu kiekvienas iš šių sandorių būtų apmokestintas šalies teritorijoje:

A. Įvežamas prekes, kurioms numatoma įforminti sandėliavimo, išskyrus muitinio sandėliavimo, procedūrą;

B. Prekes, kurias ketinama:

a) pateikti muitinei ir atitinkamais atvejais padėti laikinai saugoti;

b) įvežti į laisvąją zoną ar padėti saugoti franko sandėlyje;

c) įforminti pagal muitinės sandėliavimo arba laikinojo įvežimo perdirbti procedūrą;

d) įleisti į teritorinius vandenis:

— norint panaudoti kaip gręžimo ar gamybos platformų dalis, taip pat tokioms platformoms statyti, remontuoti, prižiūrėti, keisti ar išardyti ar tokioms gręžimo ar gavybos platformoms sujungti su pagrindine valstybės teritorija,

— aprūpinant gręžimo ar gamybos platformas degalais ir maistu;

e) laikyti šalies teritorijoje pagal sandėliavimo procedūras, išskyrus muitinės sandėliavimą.

Šiame straipsnyje sandėliai, išskyrus muitinės sandėlius, yra:

— vietos produktams, už kuriuos mokamas akcizas, apibrėžtos kaip akcizu apmokestinamų prekių sandėlis, Direktyvos 92/12/EEB 4 straipsnio b dalyje,

— vietos kitoms prekėms, neapmokestinamoms akcizu, kurias nustato valstybės narės.

Tačiau valstybės narės gali taikyti tik muitinės sandėliavimo procedūras, jeigu minėtos prekės skirtos tiekimui mažmenų stadijoje.

Nepaisant to, valstybės narės gali numatyti tokias procedūras, jei prekės skirtos:

— apmokestinamiesiems asmenims tiekimų, vykdomų 28k straipsnyje numatytomis sąlygomis, atveju,

— neapmokestinamoms parduotuvėms, kaip apibrėžta 28k straipsnyje, tais atvejais, kai prekės, skirtos asmenims, keliaujantiems oru ar jūra į trečiąsias šalis, atleistos nuo mokesčio pagal 15 straipsnį,

— apmokestinamiesiems asmenims tais atvejais, kai prekės skirtos lėktuvų ar laivų keleiviams kelionės metu, jeigu atvykimo vieta yra už Bendrijos ribų,

— apmokestinamiesiems asmenims tais atvejais, kai prekės įgytos be mokesčio pagal 15 straipsnio 10 punktą.

Vietas, minimas a, b, c, ir d papunkčiuose, apibrėžia galiojančios Bendrijos muitų nuostatos;

C. Paslaugas, susijusias su prekių tiekimu, minimu B skirsnyje;

D. Prekių ir paslaugų tiekimą, įvykusį:

a) vietose, kurios išvardytos B skirsnio a, b, c, ir d dalyse, kai šiam tiekimui vis dar galioja jose nurodytos situacijos;

b) vietose, kurios išvardytos B skirsnio e dalyje, kai šiam tiekimui vis dar galioja joje nurodyta situacija.

Kai valstybės narės naudojasi a dalyje numatyta galimybe sandoriams, kurie sudaromi muitinių sandėliuose, jos imasi priemonių, garantuojančių, kad būtų apibrėžtos sandėliavimo procedūros, išskyrus muitinių sandėlius, kurios leidžia taikyti b dalyje numatytas nuostatas tiems patiems sandoriams, kurie sudaromi tokiuose, ne muitinės, sandėliuose dėl prekių, išvardytų J priede;

E. Tiekimą:

— 7 straipsnio 1 dalies a punkte minimų prekių, kurioms vis dar galioja laikino įvežimo visiškai atleidžiant nuo importo mokesčio arba išorinio tranzito procedūros,

— 7 straipsnio 1 dalies b punkte minimų prekių, kurioms vis dar galioja 33a straipsnio numatyta tranzito Bendrijoje tvarka,

taip pat paslaugų, susijusių su tokiu tiekimu.

Nukrypstant nuo 21 straipsnio 1 dalies a punkto pirmosios pastraipos, asmuo, kuris turi sumokėti mokestį pagal pirmąją pastraipą, yra asmuo, kurio pastangomis prekės nustoja galioti procedūros ar situacijos, išvardytos šioje pastraipoje.

Kai nustojus galioti šioje pastraipoje minimoms procedūroms ar situacijoms susidaro prekių importo situacija, kaip apibrėžta 7 straipsnio 3 dalyje, importo valstybė narė imasi priemonių, kad būtų išvengta dvigubo apmokestinimo šalyje.“

— priedama ši pastraipa:

„1a. Kai valstybės narės naudojasi 1 dalyje numatyta galimybe, jos imasi priemonių, užtikrinančių, kad Bendrijoje išsigyjant prekes, kurias ketinama įvežti pagal tam tikrą procedūrą arba situaciją, kuri minima 1 dalies B skirsnyje, būtų taikomos tos pačios nuostatos kaip ir prekių tiekimui, vykdomam šalies teritorijoje tokiomis pat sąlygomis.“

10. 28f straipsnio 1 dalyje, 17 straipsnio 2 dalies a punktas keičiamas taip:

„a) pridėtinės vertės mokesį, kurį reikia sumokėti ar kuris sumokėtas šalies teritorijoje dėl prekių ar paslaugų, kurias jam pateikė/suteikė ar dar pateiks/suteiks kitas apmokestinamas asmuo;“.

11. 28 g straipsnyje 21 straipsnio 1 dalies b punktas keičiamas taip:

„b) asmenys, kuriems teikiamos paslaugos pagal 9 straipsnio 2 dalies e punktą, arba asmenys, kurie nustatyti pridėtinės vertės mokesčio tikslais šalies teritorijoje, kuriems teikiamos paslaugos pagal 28b straipsnio C, D, E ir F skirsnius, jeigu paslaugas vykdo apmokestinamas asmuo įsisteigęs užsienyje; tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad paslaugų tiekėjas būtų laikomas solidariai atsakingas už mokesčio sumokėjimą;“.

12. 28h straipsnis iš dalies keičiamas taip:

— 22 straipsnio 2 dalies b punktas keičiamas taip:

„b) Kiekvienas apmokestinamas asmuo tvarko registrą, kuriame fiksuoja prekes, jo paties arba jo vardu išsiųstas ar išgabentas iš 3 straipsnyje apibrėžtos teritorijos, tačiau neišvykstant už Bendrijos ribų, kai vykdomi 28a straipsnio 5 dalies b punkto ketvirtoje, penktoje, šeštoje ir septintoje įtraukoje išvardyti sandoriai.

Kiekvienas apmokestinamas asmuo pakankamai tiksliai tvarko buhalterinę apskaitą, kad būtų galima nustatyti prekes, kurias iš kitos valstybės narės jam išsiuntė apmokestinamas asmuo, nustatytas pridėtinės vertės tikslu toje valstybėje narėje, ar kas

nors kitas jo vardu, dėl ko buvo suteikta paslauga pagal 9 straipsnio 2 dalies c punkto trečiąją ar ketvirtąją įtrauką;“.

— 22 straipsnio 3 dalies b punkto antrosios pastraipos pirmoji įtrauka keičiama taip:

„— 28b straipsnio C, D, E ir F dalyse nurodytų sandorių atveju numeris, pagal kurį apmokestinamas asmuo identifikuojamas atitinkamos šalies teritorijoje, ir numeris, pagal kurį identifikuojamas klientas ir kurį naudojant jam buvo suteikta paslauga;“.

— 22 straipsnio 6 dalies b punkto pirmoji pastraipa keičiama taip:

„Kiekvienas apmokestinamas asmuo, identifiкуotas pridėtinės vertės mokesčio tikslais, taip pat pateikia sumuojančiąją atskaitą apie pirkėjus, identifiкуotus pridėtinės vertės mokesčio tikslais, kuriems jis tiekė prekes pagal 28c straipsnio A dalies a ir d punktuose nustatytas sąlygas, ir gavėjus, nustatytus pridėtinės vertės mokesčio tikslais, penktojoje pastraipoje nurodytuose sandoriuose.“.

— 22 straipsnio 6 dalies b punkto trečiosios pastraipos antroji įtrauka keičiama taip:

„— numeris, pagal kurį kitoje valstybėje narėje identifiкуojamas kiekvienas išsigyjantis prekes asmuo pridėtinės vertės mokesčio tikslais ir pagal kurį jam buvo tiekiamos prekės;“.

— 22 straipsnio 6 dalies b punkto penktoji pastraipa išbraukiama.

13. Pridedamas priedas J, kuris pateikiamas šios direktyvos priede.

2 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 1996 m. sausio 1 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, priimdamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies pirmosios pastraipos, valstybės narės gali imtis priemonių, priimdamos įstatymus ar kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 1996 m. sausio 1 d., įgyvendina 1 straipsnio 3, 4 ir 9 dalies nuostatas.

Tačiau Vokietijos Federacinė Respublika ir Liuksemburgo Didžioji Hercogystė turi teisę imtis priemonių, priimdamos įstatymus ar kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 1997 m. sausio 1 d., įgyvendina 1 straipsnio 9 dalies nuostatas.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

4 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

3 straipsnis

Priimta Liuksemburge, 1995 m. balandžio 10 d.

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

Tarybos vardu

Pirmininkas

A. JUPPÉ

PRIEDAS

„J PRIEDAS

Prekių apibūdinimas	KN kodas
Alavas	8001
Varis	7402 7403 7405 7408
Cinkas	7901
Nikelis	7502
Aliuminis	7601
Švinas	7801
Indis	ex 8112 91 ex 8112 99
Grūdinės kultūros	1001–1005 1006: tik nelukštenti ryžiai 1007–1008
Aliejinių kultūrų sėklos ir vaisiai Kokosai, braziliniai ir anakardžio riešutai Kiti riešutai Alyvos	1201–1207 0801 0802 0711 20
Grūdai (įskaitant sojos pupeles)	1201–1207
Neskrudinta kava	0901 11 00 0901 12 00
Arbatžolės	0902
Kakavos pupelės: sveikos arba skaldytos, žalios arba skrudintos	1801
Žaliavinis cukrus	1701 11 1701 12
Pirminių formų, plokščių, lakštų arba juostelių pavidalo kaučiukas	4001 4002
Vilna	5101
Chemikalai urmu	28–29 skyriai
Neapdorotos naftos alyvos (įskaitant propaną ir butaną; taip pat įskaitant žalią naftą)	2709 2710 2711 12 2711 13
Sidabras	7106
Platina (paladis, rodis)	7110 11 00 7110 21 00 7110 31 00
Bulvės	0701
Auginis aliejus ir riebalai ir jų frakcijos, rafinuoti ir nerafinuoti, bet chemiškai nemodifikuoti	1507–1515“